

тиваше на тѣхно-то зловѣріе. Тогава бла-
 женный Максимъ като видѣ, че ересь-та до-
 качи дорѣ царскыя палатъ, и самыя царь по-
 вреди, уплашенъ да сѣ не похаки и самъ си
 той, напѣсти чина си и, като непричете вси-
 чкъ-тѣ свѣтовнѣ славѣ, отиде да живѣе
 въ Монастырѣ, нареченъ Хрисополъ, отсто-
 ащъ далечъ отъ града, и быде инокъ, по-
 слѣ игъменъ монастырскый. А кога-то царь-
 тѣ Ираклій, подсторенъ отъ Сергья Патрі-
 арха да напише правила за испъзненіе на
 едноволнѣ-тѣ ересь, отецъ Максимъ като
 глѣдаше черквы-тѣ смѣщаваны по всѣмъ на
 възтокъ, расклатвани отъ бѣрѣ-тѣ на ра-
 сколници-тѣ, распаленъ отъ Божественнѣ
 ревность, тѣжаше дѣхомъ, въздишаше и
 горко оплакваше правовѣріе-то. А понеже
 Северинъ, Папа Римскый, нерачи да пріемне
 царско-то изложение, и неговый наслѣдникъ
 Іованъ го прокла сѣборно, зато блаженный
 Максимъ извѣстенъ, остава монастырѣ, та
 отиде къмъ западны-тѣ страны и дости-
 гнѣ въ старый Римъ, отдѣто обыхождаше
 Африканскы-тѣ Епископы, съ кои-то сѣ раз-
 говараше и побъчаваше гы какъ могатъ да